

Флагшток, вігвам і гудзик

Міжнародний фестиваль сучасної скульптури *Kyiv Sculpture Project*.

Національний ботанічний сад імені Миколи Гришка.

Червень-липень 2012 р.

Другий місяць поспіль ботсад на Печерську нагадує невідому планету. Земляни-кияни (та гості столиці) блукають між ірреальними об'єктами, споглядають об'єми та форми.

Дати 6 липня 1887

125 років від дня народження Марка Шагала

Художник Марк Захарович Шагал народився 6 липня 1887 року в єврейській родині у Вітебську. У 1906-му навчався в художній школі, потім переїхав до Петербурга. Там займався в художолі Товариства заохочення мистецтв під керівництвом М. Реріха. 1911-го вирушив до Парижа, де продовжив навчання. Познайомився з багатьма художниками та поетами. У 1914 році повернувся до Вітебська й залишився там на 10 років. Одружився з Беллою Розенфельд. У них народилася донька Іда, згодом – біограф Шагала.

1923 року родина переїхала до Парижа. Шагал отримав французьке громадянство. У 1941-му Музей сучасного мистецтва в Нью-Йорку запросив художника переселитися до США, і родина виїхала до Нью-Йорка. 1944-го Белла померла. За три роки Шагал повернувся до Франції. У 1952-му одружився з Валентиною Бродською. Другий шлюб був щасливим, але музою всього життя залишалася Белла. У 1973 році художник відвідав СРСР на запрошення радянського міністерства культури. Подарував Трет'яковці та Музею імені О. С. Пушкіна свої роботи. Перша виставка митця на його батьківщині, в Білорусі, відбулася аж 1997-го.

Помер М. Шагал 28 березня 1985 року в м. Сен-Поль-де-Ванс. Н. І.

Н. І.

Особливістю скульптурної події є локація просто неба. Злиття вибриків мистецької фантазії з невимовною красою міських пагорбів, купання ідей в океані хмаринок дивним чином розширюють межі події.

Досвід облаштування фестивально-скульптурного парку для України новий. Та, як свідчить життя, Київ миттю підхоплює будь-яке оригінальне починання, а згодом народжує на власному ґрунті щось надзвичайно цікаве. До слова, недарма партнером фестивалю є *Yorkshire Sculpture Park*. Цей найвеличніший у Європі скульптурний парк дбає про спадковість гарної справи на українських теренах.

Наприкінці фестивалю 15 учасників, що прибули з шести країн, розділять між собою грошові винагороди. Але жодна премія не зрівняється за силою віддачі із захоплення глядачів.

Полікольорове павутиння з металевих прутиків («Структура світла» українки Ганни Надули) насичує відчуттям щастя. Каміла Шейнох із Польщі імпровізує на тему непопушних стереотипів, як-от флагшток: п'ятиметровий патик для прапора

має деформовану верхівку, що, ймовірно, уособлює толерантність, компромісність як альтернативу залізобетонному конформізму («Флагшток»). Нашого співвітчизника Олексія Сая не полишає в спокої тема офісного планктону («Покинута стоянка корпоративних кочівників»): потрошені вігвами символізують тимчасовість спільноти людей, що мандрують робочими місяцями заради кращої долі. Тема перекотиполя продовжується в роботі «Великі сфери» британки Рейчел Картер, котра під враженням тривалих спостережень за рослинами створила невагомі на вигляд лозяно-металеві кулі. 700-кілограмова черепична мушля перегукується з дахами будинків, що навіть далеко з-за саду компонуються з експонатом у єдиний сюжет (Жанна Кадирова, Україна. «Мушля»). Несподівано для всіх гудзик-велетень вживається в роль іграшки вуєриста: його дірочки стають віконцями, крізь які, вдаючи гнома, можна роздивлятися, приміром, Києво-Печерську лавру (група GREVIS, Ізраїль-Україна. «Гудзик»).

Фото Дар'ї САКСОНОВОЇ.

